

T h u i s   h o r e n ,   m a a r   n i e t   t h u i s   z i j n

Onlangs was ik in Nederland en pakte gewoontegetrouw een handjevol damesbladen en opinietijdschriften uit de vakken. Altijd weer even gezellig, al heb ik na vijftien jaar buitenland vaak geen idee wie al die Bekende Nederlanders' zijn die over van alles en nog wat hun mening mogen spuien. In een aantal bladen stonden reportages, beschouwingen en eigen verhalen over het thema Geluk. Wat is geluk, hoe ben je gelukkig, en kan je eigenlijk wel altijd gelukkig zijn? Ik kon mij prima vinden in alle mooie herinneringen die werden genoemd. Highlights zoals kindjes krijgen, huwelijken sluiten, een nieuw huis, maar vooral ook in het signaleren van de kleine stukjes geluk, zoals een zingende merel, een kind dat intens zit te tekenen, een omhelzing van een oude vriend. Ik geloof ook dat verdriet in je leven je attent kan maken op het koesteren van zulke kleine maar waardevolle geschenken.

Een uurtje later fietste ik met mijn zootje door het mooie Veluwe landschap, en snoof de lucht van pas gegierde weilanden op. Er straalde een lentezonnetje aan een

strakblauwe lucht, en een diep gevoel van *thuis horen* kriebelde uit mijn buik naar boven en vulde mijn hart met een innig gevoel van dankbaarheid.

Ik deelde het met mijn zoon, die, negen jaar oud, ineens meldde dat hij fietsen in Nederland wel erg leuk vond, en dat het een goed fietsland is. Tja, hij spreekt wel geen woord Nederlands, maar hij deelde toch even dat stukje *thuis* met me, wat anders toch erg abstract blijft. Ik realiseerde me dat ik het soms best wel moeilijk vind om in een land te wonen waar ik wel thuis ben, maar nooit thuis zal horen, ook al heb ik daar zelf voor gekozen. En al fietsend begreep ik het: hier, hier ben ik onomstreden thuis. Tussen deze weilanden, op deze wegen, en bij deze mensen, ben ik gevormd. Tot in mijn diepste ziel ben ik verbonden met dit kleine, drukke, en soms ontroerend mooie kikkerlandje. En het is die wetenschap, het weten dat ik ergens op deze aardbol toch echt onomstreden thuis hoor, dat het Geluk is dat ik overal ter wereld met mij mee kan nemen.

Lysanne Sizoo